

Goeiemorgen,

Ik wil vooral iedereen erg welkom heten. Er is moed voor nodig om op een zaterdagochtend naar het centrum van Brussel af te zakken om zich, uit vrije wil, met alle gedoe rond ons beroep te gaan bezighouden ... We gaan dus proberen er een gezellige en interessante dag van te maken waarin we het natuurlijk niet zullen nalaten ook wat te stoeven over wat we allemaal deden het voorbije jaar.

Tenslotte willen we jullie vertrouwen blijven verdienen.

Een van de werkgroepen, waar ik als vrij nieuwe co-voorzitter in verzeilde, was de werkgroep “**psychotherapie**” die zich tot doel gesteld had te verduidelijken waar de verschillen liggen tussen psychologische zorg, een wat nieuw maar tegenwoordig vaak gebruikt begrip, en psychotherapeutisch werk.

In die werkgroep, op initiatief van de BWP, waren alle Vlaamse beroepsverenigingen van psychologen en pedagogen vertegenwoordigd.

De werkgroep, uitstekend geleid door Joke Verstuyf, werkte – ietwat verbazend – erg goed en harmonieus samen en finaliseerde de werkzaamheden met het publiceren van een breed gedragen tekst die hopelijk de debatten wat kan inspireren. De tekst is terug te vinden op onze website.

Hoewel we ons als Upsy-Bupsy, met respect voor ieders kijk op het Corona-beleid, steeds weg hielden van de soms felle debatten hieromtrent, hebben we ons laten verleiden, eens **de verplichte vaccinatie** voor zorgpersoneel aangekondigd werd, toch een schrijven te richten aan alle betrokken ministers en kabinetten.

Daarin werd geen standpunt ingenomen over de vaccinatie alsdusdanig maar werd er wel op gewezen dat het verplichten van gezondheidszorgmedewerkers mogelijk contraproductief zou zijn, omdat de te boeken winst hoe ook klein was, én het mogelijks zou bijdragen tot een verdere polarisering.

Iets wat ons, in de context van een tekort aan mensen in de zorg, toch eerder te vermijden leek.

Op de achtergrond bleef ook **de conventie** onze aandacht vragen. Niet in het minst omdat de procedure bij de Raad van State nog steeds loopt maar ook omdat, in de uitrol, al snel bleek dat in heel wat praktijken de ‘conventie’ wel op een erg creatieve manier werd geïnterpreteerd.

Zo bleek dat her en der, vanuit de zorg voor de kwetsbare mensen die ons opzoeken, zowat alle patiënten binnen de conventie ‘gewrongen werden’ om hen zo toch een aantal goedkope sessies te kunnen bieden.

Als co-voorzitter schreef ik dan ook een oproep aan alle eerstelijnspsychologen binnen de conventie. Ik riep hen op de **deontologische code** te respecteren en niet mee te stappen in de mogelijkheden die de conventie lijkt te bieden om de informed consent ‘om te keren’ maar ook om “**de geest van de conventie**” te respecteren en alleen mensen te includeren die effectief met een beperkt aantal sessies te helpen zijn.

Omdat alleen op die manier de conventie te evalueren zal zijn en mogelijks duidelijk zal worden dat het vooraf afbakenen van processen niet helpend is. Tot onze verbazing kreeg de oproep applaus van Koen Lowet en het bestuur van VVKP. Ironie is hen niet vreemd, vrees ik.

Ondertussen zette Hilde haar schouders en enthousiasme onder het opstartende ‘comité voor vigilantie’, daarover vertelt ze ons straks alles.

Maar ik neem wat voorsprong omdat onze beroepsvereniging, net als het comité, zich op ook de

kwaliteitswet, en meer bepaald het EPD, concentreerde. Pogingen om hieromtrent, samen met VVKP, een standpunt in te nemen tegenover het ministerie mislukten, omdat voor onze beroepsvereniging naast de vraag het invoeren van een EPD in overeenstemming te brengen met de code en de voorwaarden betreffende het gedeeld beroepsgeheim, ook 'het recht op vergeten' een speerpunt was.

Op basis van het gegeven dat patiënten, van wie geweten is dat ze psychologische zorg behoeven, vaak minder adequate zorg krijgen in de algemene geneeskunde en op basis van het feit dat steeds vaker duidelijk wordt onze dat cliënten ook benadeeld worden door verzekeraars, lijkt ons het recht op vergeten, een meer dan terechte vraag.

Nu VVKP in deze een bocht lijkt te maken en plots ook zegt te ijveren voor het recht op vergeten, lijkt de kans te vergroten dat de psychologen hierover straks met één stem kunnen spreken.

In de zomer probeerde ik, naar aanleiding van het advies rond **de ondersteunende gezondheidszorgberoepen** van de federale raad, contact te zoeken met beroepsverenigingen van psychomotore therapeuten, muziektherapeuten, creatieve therapeuten enz.

Uppsy-Bupsy heeft altijd gepleit voor een meerstemmige GGZ waarin mensen vanuit verschillende disciplines met respect voor ieders eigenheid samenwerken in gelijkwaardigheid. Het huidige advies introduceert, denken wij, en dat ondanks de verwoede pogingen van Paul Kestemont om te redden wat er te redden was, een soort hiërarchisch samenwerkingsmodel waarin de huidige geestelijke gezondheidszorgberoepen zich in een soort meesterpositie manoeuvreren.

Ik hoop een soort samenwerking op te kunnen zetten, binnen iets als een federatie, met onze collega's met andere diploma's om ook hen, op termijn een stem te geven in de debatten die, vrees ik, teveel gedomineerd worden door psychologen en psychiaters.

Hierover wellicht op een volgende AV meer.

Nadat straks ook Martine jullie, in het Frans, welkom heet zullen een aantal ontwikkelingen binnen de organisatie van de psychologische zorg getoetst worden aan onze deontologie en de code. Allerlei erg interessante mensen zullen ons hieromtrent informeren in de hoop dat we kunnen afronden met een boeiende discussie waarin ieder van jullie zich betrokken toont.

Ik denk dat het, meer en meer, duidelijk wordt dat Uppsy-Bupsy zich opwerpt als een beroepsvereniging die zich bekommert om het "eigene van ons vak": het bereikbaar blijven voor mensen die zoekend zijn.

Dat om die plek te vrijwaren en beschermen het beroepsgeheim een cruciale voorwaarde is, staat voor ons voorop. Dat het aan de therapeut en zijn cliënt zelf is om te beslissen aan welke frequentie en hoe langdurig mensen in begeleiding blijven, is – denken wij – al even cruciaal.

We engageren ons, als bestuur, om – hoewel dat in de huidige tijdsgeest erg lastig is – te blijven ijveren voor een vrijplaats waarin mensen elkaar echt kunnen ontmoeten.

En dan nu...

Stef.